

РЕШЕНИЕ

№ 5788

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 28.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2138** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. П. Ж. срещу Решение № 1040-21-128/01.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.-град с което е потвърдено Разпореждане №РВ-3-21-00832148 от 30.10.2021 год. на Ръководителя на контрола по разходите на на ДОО при ТП на НОИ – С.-град, с което на основание чл. 114, ал. 1, и ал. 3 от КСО, на П. Ж. е разпоредено да възстанови полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за за периода от 22.01.2019 г. до 05.04.2019 г. вкл. за 23 работни дни в размер на 578.02 лв. и съответната лихва.

В жалбата се съдържат оплаквания за постановяване на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката твърди, че неправилно и необосновано решаващият административен орган е приел, че са налице нормативно регламентирани предпоставки по чл.114 от КСО, за възстановяване на добросъвестно получени суми за осигурителни плащания, поради представени нови документи и данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане /справка от НАП/.Поддържа, че доколкото от представените още в хода на административното

производство документи, по несъмнен начин се установява доказателства по безспорен начин се установява, че като съдружник в [фирма] жалбоподателката е „самоосигуряващо се лице по смисъла на чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане да бъде отменено оспореното решение на Директора на ТП на НОИ-С.-град и на потвърденото с решението разпореждане на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.Претендират се и сторените по делото разноски за заплатено възнаграждение за един адвокат.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят,чрез пълномощника си по делото адв. В. Ч.,поддържа изцяло подадената жалба и направените в нея искания.

Ответникът по жалбата – директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, чрез процесуалния си представител по делото юр.К.П., оспорва жалбата като неоснователна и отправя искане за отхвърлянето ѝ като такава. Поддържа че обосновано, в съответствие и при правилно приложение на материалния закон е потвърдено разпореждането, с което на П.Ж. е разпоредено на основание чл.114,ал.3 от КСО,да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност,по съображения, че към момента на извършеното плащане същата не е имала качеството на осигурено лице по смисъла на чл.10, ал.1 и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО.Депозира писмени бележки.

Настоящият състав приема за установено следното от фактическа страна :

От П. П. Ж., ЕГН [ЕГН], в качеството и на самоосигуряващо се лице, чрез [фирма], ЕИК[ЕИК] е подадено удостоверение приложение №9 към чл.11 ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на изплащане на парично обезщетение по болнични листове:№ E20183454128 с период на временна неработоспособност от 22.01.2019г. до 01.02.2019г. вкл. и №E20196984905 с период на временна неработоспособност от 19.03.2019 г. до 05.04.2019г. вкл.В Удостоверение Приложение № 9 по цитираните болнични листове лицето е декларирало, че към деня на настъпване на временната неработоспособност, е осигурено за съответния риск.На П. П. Ж. по реда на НПОПДОО е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по болнични листове № E20183454128 и № E20196984905 за 23 работни дни в размер на 578.02 лв.При извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че П. П. Ж. не е декларирала начало на осигуряване през [фирма] Е.. В осигурително досие с №134956 фигурира декларация с дата 27.06.1997 г. от г-жа Ж., в качеството и на съдружник в [фирма], с декларирано осигуряване за всички осигурителни случаи в друг осигурител, без да е декларирано начало и вид на осигуряване.За г-жа Ж. са подадени данни за периода от м.01.2019 г. до м.04.2019 г. ,като са посочени дни и осигурителен доход за процесните месеци ,за които е изплатено парично обезщетение на жалбоподателката.

Съгласно §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, с който е въведена легалната дефиниция на понятието „Осигурено лице”, същото е физическо лице. което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1. и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8. а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

От наличните данни в информационната система на НОИ ръководителят на КР на ДОО при ТП-НОИ-С.-град с Разпореждане №РВ-3-21-00832148\30.10.2020г. е приел, че на П. П. Ж., [ЕГН] неоснователно е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по болнични листове № Е20183454128 и № Е20196984905 за периода от 22.01.2019г. до 05.04.2019г. вкл. за 23 работни дни в размер на 578.02 лв., тъй като към началната дата на временната неработоспособност по цитирания болничен лист лицето няма качество на осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1 т. 3 от ДР на КСО,като е разпоредило на П. П. ЖУРЕБАНОВА,[ЕГН] да възстанови по сметка на ТП-НОИ-С.-град,неоснователно изплатените 578.02 лв.,представляващи парично обезщетение поради общо заболяване.

В законоустановения срок по чл.117, ал.2, т.2 от КСО,постановеното разпореждане е оспорено от П. П. ЖУРЕБАНОВА пред Директора на ТП на НОИ – С.-град.

С обжалваното Решение №1040-21-128 от 01.02.2021год.,постановено в производство по чл.117 от КСО, Директорът на ТП на НОИ – С.-град, е отхвърлил като неоснователна подадената от П. П. ЖУРЕБАНОВА жалба и е потвърдил като правилно и законосъобразно Разпореждане №РВ-3-21-00832148\30.10.2020г.год. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град. Решаващият административен орган е възприел изцяло мотивите, изложени в Разпореждане №РВ-3-21-00832148\30.10.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като са разгледани и нормативно регламентиранията условия за възникване на осигуряването, неговото прекъсване и прекратяване, както и изискванията и реда за отпускането, изчисляването и изплащането на паричните обезщетения за временна неработоспособност.

Представени и приети като доказателства по делото са документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град и на потвърденото с него разпореждане на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

По делото е допуснато събиране доказателства по реда на чл.192 от ГПК. НАП е представила документи касаещи осигуряването на жалбоподателката./л.49-68/

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл.118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на

съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното Решение №1040-21-128 от 01.02.2021 год. е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, б.,„д” от КСО административен орган - директор на ТП на НОИ – С.-град, в предвидената в чл.59, ал.2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

Съдът не установи допуснати в хода на административното производство по издаване на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане съществени нарушения на административно-производствените правила.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това, дали са налице законовите предпоставки, съдържащи се в нормата на чл.114, ал.1 и 3 от КСО, за възстановяване на полученото от жалбоподателката П.Ж. парично обезщетение за временна неработоспособност, изплатено ѝ във връзка с издадени 2 болнични листа и съответно дали правилно е ангажирана отговорността ѝ с оглед фактическите установявания на административния орган.

Съгласно §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО /редакция в сила от 01.01.2017 год./, „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл.10 от кодекса, продължава и през периодите по чл.9, ал.2, т.1 - 3 и 5. Според ал.1 на чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, а според ал.2 на същата разпоредба осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Съответно съгласно чл.5, ал.1 от КСО осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица. Разпоредбата на чл.5, ал.4, т.1 от КСО предвижда, че осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, УЧП, ЗО, ДЗПО, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване, като в т.2 е регламентирано и задължение за представяне и на декларация за сумите по отношение задълженията за осигурителни вноски. Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал.4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувано с управителя на НОИ, като данните по ал.4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите.

В нормата на чл.40, ал.1 от КСО е регламентирано че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение

за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж, като осигурени за този риск.

Съгласно чл.114, ал.2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Следователно законът допуска при наличие на определени нормативно предвидени предпоставки, неоснователно изплатените или изплатените в по-голям от следващия се размер суми за парични обезщетения за временна неработоспособност, да подлежат на възстановяване. Едно от законово регламентирани изключения на правилото, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване .В КСО не се съдържа легална дефиниция на понятието „добросъвестност” при получаване на осигурителните плащания. С оглед трайната съдебна практика, добросъвестността ще е налице когато осигуреното лице е със съзнанието и субективното убеждение, че направените осигурителни плащания му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Добросъвестността се предполага до доказване на противното и в тежест на административния орган е да докаже наличието на недобросъвестност при получаване на сумите.

От представените и приети като писмено доказателство по делото отговор от НАП е видно че: на 03.02.2021 г. г-жа Ж. е подала в НАП - Заявление и Декларация за регистрация на самоосигуряващо се лице, с които е пожелала да бъде установено, че се е осигурявала за всички осигурителни рискове считано от 01.01.2003 г. В тази връзка в т.1 на придружителното писмо на НАП с вх. № 20352/10.06.2021 г. по описа на АССГ е записано, че с подаване на заявление от 03.02.2021г. г-жа Ж. е изявила желание за „преразглеждане на История на осигуряването,а не - за деклариране начало на осигуряване със задна дата.Тези обстоятелства са отразени и в т.4 на Протокол № ПО-22221021007405-073-001/ 03.02.2021 г. по описа на НАП /който е приложен по делото/което потвърждава обстоятелството, че с декларацията за регистрация на самоосигуряващо се лице, жалбоподателката не е декларирала начало на осигуряването със забава, а е поискала да бъде извършено преразглеждане на документите, налични в осигурителното й досие, и установяване на начална дата на осигуряването, която жалбоподателката твърди, че е посочила още през 2003г. След извършената проверка главният инспектор по приходите в НАП - Д. М., е установила, че от 01.01.2003 г. за г-жа Ж. са подавани Декларации обр. 1 и обр. 6 и са правени всички осигурителни вноски, поради което служителката на НАП е приела, че е допустимо въвеждане на начало на дейност и вид осигуряване за всички осигурени социални рискове с дата от 01.01.2003 г. От друга страна от административният орган не са направени каквито и да е било проверки и установявания на наведените от жалбоподателката възражения в хода на административното производство, единствено е изискана справка от НАП, без да са изследвани други обстоятелства наведени в жалбата. В самото решение и разпореждане не е коментирана недобросъвестността на жалбоподателката и изобщо не са изложени мотиви, което е самостоятелно процесуално основание за отмяна на решението и потвърденото с него

разпореждане.

С оглед събраните доказателства по настоящото дело съдът приема ,че Решение №1040-21-128/01.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.-град с което е потвърдено Разпореждане №РВ-3-23-00895672 от 18.03.2021 год. на Ръководителя на контрола по разходите на на ДОО при ТП на НОИ – С.-град за възстановяване на получено от П.Ж. парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода,като постановени при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, и същите следва да бъдат отменени, като незаконосъобразни.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като ТП на НОИ – С.-град бъде осъдено да заплати на жалбоподателката сумата от 360.00лв.-адвокатско възнаграждение за един адвокат, договорено и заплатено съгласно договор за правна защита и съдействие №0953955 от 22.03.2021 год.

Предвид изхода на спора на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът при условията на чл. 172, ал. 2 АПК във вр. с чл. 118, ал. 2 КСО,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на П. П. Ж. Решение № 1040-21-128/01.02.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.-град с което е потвърдено Разпореждане №РВ-3-23-00895672 от 18.03.2021 год. на Ръководителя на контрола по разходите на на ДОО при ТП на НОИ – С.-град, с което на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и ал. 3 от КСО, на П. Ж. е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за за периода от 22.01.2019 г. до 05.04.2019 г. вкл. за 23 работни дни в размер на 578.02 лв., като незаконосъобразни.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град да заплати на П. П. Ж.,[ЕГН], сумата от 360.00 лв./триста и шестдесет/,представляваща направените от жалбоподателя по делото разноски.

На основание чл. 119 във връзка с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

съдия: